Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 159. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 21-го СЕРПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 21, 1984. No. 159. VOL. XCI.

Торонтонська Катедра збагатилась бібліотекою Тарнавських

Торонто. — Катедра Українознавчих Студій при Торонтонському університеті недавно збагатилась бібліотекою Омеляна й Олександри Тарнавських.

О. Тарнавський — довголітній громадський і культурний діяч в Европі й Канаді, директор Українського Видавництва в Кракові й у Львові (1942-45) та редактор багатьох пластових видань. Не диво, що бібліотека Тарнавських, яку вони подарували Катедрі Українознавчих Студій, є багата на видання з часів Другої світової війни та на діяльність Пласту.

„Збагатившись бібліотекою Тарнавських, Торонтонський університет буде мати одну з найбільших колекцій пластових видань" — сказав д-р Павло Магочий, керівник катедри.

Серед книг бібліотеки Тарнавських є декілька рідкісних німецьких книжок на українські теми та багато вартісних праць про українське міжвоєнне життя в Галичині. Бібліотека Тарнавських допоможе заповнити великі щілини серед українських видань з часів німецької окупації, які є в складі торонтонської університетської бібліотеки.

Всі книжки з бібліотеки Тарнавських будуть позначені окремим книжковим знаком і будуть приміщені в головній бібліотеці ім. Робартса.

Українка виступить у популярній телевізійній серії

Торонто. — Як подає щоденник „Торонто Стар" в обширній вістці, молода українська акторка сцени та телевізії, Мімі Кузик, отримала запрошення переїхати до Голливуду, де буде виступати у популярній серії на сітці Ен-Бі-Сі — п. н. „Гилл Стріт Блюс", у ролі детектива.

Мімі Кузик.

Мімі Кузик є широко відома українській публіці із своєї ролі у комедії-ревії з життя українців, яка ішла тепер з великим успіхом в Торонто під режисурою Андрія Тарасюка п. н. „Чиста комедія".

М. Кузик походить з Вінніпегу, де й розпочала театральну кар'єру. В інтерв'ю в „Торонто Стар", вона каже, що грати тепер у так відомій телевізійній серії — це справжній перелом у її театральній кар'єрі і вона нетерпеливо чекає на виступ. Минулого року М. Кузик рішила спробувати щастя в ЗСА та поїхала до Каліфорнії, де знайшла театрального аґента, через якого дістала до двох місяців ролю в телевізійній серії п. н. „Ремінгтон Стіл". Саме там її роля журналістки з Лос Анджелесу зробила таке враження що директор серії „Гилл Стріт Блюс", шукаючи за акторкою для нової ролі, покликав М. Кузик.

В розмові з репортеркою „Торонто Стар" українська молода акторка підкреслює що з усіх її театральних роль найбільше припала її до вподоби остання у п'єсі-ревії „Чиста комедія" тому, що тема так близька до неї, а це: як виростати українцем в неукраїнському середовищі, що і приходилося робити М. Кузик в житті.

ПОРУШИЛИ ПИТАННЯ УЧАСТИ УКРАЇНИ В ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩАХ

Лос Анджелес (УІС „Смолоскип"). — У неділю, 12-го серпня ц.р. в головному олімпійському пресцентрі відбулася пресова конференція Крайового Олімпійського Комітету ЗСА, на якій виступили президент Комітету Б. Саймон і екзекутивний директор Ф.Д. Міллер.

Відповідаючи на багато питань, які відносилися до дуже практичних справ — комерціялізація, бойкот, фінансові проблеми, професіоналізм і т.д. — Б. Саймон заявив, що він цілковито одобрює і схвалює вияв американського патріотизму на Олімпійських Ігрищах, що він гордий з того, що він американець і що в своєму житті він ніколи не мав такого почуття гордости і задоволення як тоді, коли під час відкриття Ігрищ, він ішов на переді американської олімпійської дружини.

Представник „Смолоскипу" поставив Б. Саймонові таке питання:

„У вашій статті „Олімпіяди для олімпійців" ви писали, що Олімпійський Комітет ЗСА запропонував МОК-ові (Міжнародному Олімпійському Комітетові) провести ряд реформ у справі участи спортсменів в Ігришах. Крім цього важливого питання є ще інше питання, яке вимагає основних реформ — це питання расової і національної дискримінації. Рівночасно Совєтський Союз, який не дозволяє українцям, естонцям і спортсменам інших національностей неросійських республік (СССР) і зокрема двом членам Об'єднаних Націй — Україні і Білорусі — заступати свої країни на Олімпіядах, не є навіть критикований. Яке є становище Олімпійського Комітету ЗСА до справи національної дискримінації спортсменів СССР".

Б. Саймон відповів, що у таких справах всі рішення приймає лише Міжнародний Олімпійський Комітет. Пропонуючи МОК-ові провести ряд реформ, Комітет ЗСА хотів би, щоб національні олімпійські комітети мали більший голос у таких і подібних справах. На жаль МОК відкинув майже всі пропозиції американців.

В понеділок, 13-го серпня відбулася заключна велика пресконференція Міжнародного Олімпійського Комітету. Речниками на ній були Президент МОК Хуан Самаранч, екзекутивний директор МОК М. Берлю, голова Медичної комісії МОК принц де Меро і президент Організаційного Комітету Олімпіяди П. Юберот. На пресконференції було понад 500 журналістів з багатьох країн світу, понад 30 телевізійних станцій. Кореспонденти СССР на чолі з Устименком і Беґловим, пресового аґентства Угорщини, Чехо-Словаччини, Східньої Німеччини і Болгарії були чисельно заступлені, але не ставили жадних питань. Крім багатьох інших дуже докладно фільмував перебіг цілої пресконференції представник Болгарії.

На цій пресконференції кореспондент „Смолоскипу" поставив два основні питання. Перше питання принцові де Меро:

„Чи Медична комісія МОК плянує досліджувати загадочні обставини смерти 59-ти совєтських олімпійців, серед яких є 24 олімпійські чемпіони і які померли, маючи в пересічному 41 рік, в чому тут в Лос Анджелесі звинувачували Совєський Союз українці".

Друге питання було поставлене Х. Самаранчові:

„Ми довідалися вчора, що МОК висилає спеціяльну комісію до Південної Африки, щоб дослідити, як я це розумію, расову дискримінацію у тій країні. Чи МОК плянує вислати подібну комісію до Совєтського Союзу, щоб дослідити національну дискримінацію спортсменів неросійських республік і зокрема двох членів Об'єднаних Націй — України і Білорусі, яким уряд в Москві не дозволяє брати участи в Олімпіядах"

Українські представники в Лос Анджелесі, нав'язали контакти з секретаріятом МОК, заздалегідь знали яка є офіційна позиція у цих двох справах МОК, знали, чи могли передбачити, яка може бути відповідь на такі питання.

Поденервований Х. Самаранч (який колись був послом Еспанії в Москві і який володіє російською мовою) не дозволив принцові де Меро відповісти на поставлене йому питання у справі смертности совєтських олімпійців. Відступаючи від загально прийнятих практик Х. Самаранч відповів:

„Міжнародний Олімпійський Комітет має до діла лише з національними олімпійськими комітетами. Україна не має визнаного національного олімпійського комітету. Відповідь на друге питання: Ні. Ми не думаємо висилати жадної комісії (до СССР)".

Вдруге, відступаючи від прийняття норм ведення пресконференціями, Х. Самаранч не дозволив, щоб було поставлене друге доповнююче питання.

Після закінчення пресконференції представникові „Смолоскипу" вдалося добитися принца де Меро, який відповів на багато питань, зокрема франкомовних журналістів. На ряд питань поставлених йому українським кореспондентом, він дуже дружньо і зі зрозумінням і відчуттям важливости справи відповів

(Закінчення на ст. 3)

МОСКВА ГОТОВА ПІДТРИМАТИ ЧЕРГОВИЙ ВОТЕРҐЕЙТ В ЗСА

Москва. — Кремлівські лідери без сумніву готові підтримати черговий Вотерґейт проти теперішнього президента З'єднаних Стейтів Америки Роналда Реґена і про це вони натякають у своїй антиамериканській пропаґанді, піднесеній до рівня гістерії у зв'язку з радіовим жартом про „стертя з карти світу Совєтського Союзу" і „започаткування бомбардування" його території, — кажуть політичні аналітики і знавці совєтської проблематики. Вони зі здивуванням стверджують факт, що Москва ризикує розпаленням ненависти між двома надпотугами, яка, очевидно, некорисно відіб'ється на інших ділянках життя.

Обидві урядові газети — „Правда", орган Центрального Комітету КПСС і „Ізвєстія", такий же орган Верховної Ради СССР — обвинуватили Р. Реґена в усіх гріхах світу: у розпаленні ненависти між народами, використовуванні свого становища для „імперіялістичних цілей", веденні холодної війни проти комунізму тощо. Обидві газети порівняли помилку Президента під час випробування голосу перед кожнотижневою радіопередачею до американського народу, до Ніксонового вотерґейтського „тейпу". Чи це зумисний натяк? — запитують деякі політичні коментатори, бо такого стилю у совєтській пропаґанді на Заході не пригадують.

Обидві згадані совєтські газети висловлюють нібито „жаль" з приводу цього випадку і кажуть, що цей „тейп" може погіршити відносини між обидвома країнами. Політичні спостерігачі кажуть, що на протязі трьох і півроку совєтська пропаґандивна машина скерована проти політики теперішньої Адміністрації і особисто проти Р. Реґена. В останньому часі вона (пропаґанда) стала більш інтенсивною, що вказує на бажання Москви спричинитись до послаблення авторитету Президента ЗСА перед виборами.

Державний департамент ЗСА опублікував офіційну заяву, у якій обвинувачує СССР за „перетягнення струни" у пропаґандивній кампанії, використавши жарт Р. Реґена. При тій нагоді Державний департамент пригадав совєтським лідерам про демонстративний вихід з переговорів в Женеві, який також був використаний совєтською пропагандою для посилення антиамериканської кампанії, мовляв, не „ми, а вони, їхнє небажання переговорювати" створили ситуацію імпасу". Основною метою совєтської політики є відвернути увагу від совєтської неохоти переговорювати з представниками Уряду ЗСА, і всю увагу звернути на президента Р. Реґена і його „хрестоносний похід проти комунізму", — говориться у заяві Державного департаменту.

Американські чинники назвали писанину в „Ізвєстіях" про те, що ЗСА хочуть змести з карти світу СССР не словами, а при допомозі нуклеарної зброї, „безвідповідальною писаниною".

В ДЕЛЛАСІ ПОЧАЛАСЯ КОНВЕНЦІЯ РЕСПУБЛІКАНЦІВ

Віцепрезидент Джордж Буш прибув до Делласу, де його привітала бальонами, музикою і оплесками велика група делеґатів.

Деллас. – 33-тя Конвенція Республіканської партії розпочалася тут у понеділок, 20-го серпня ц.р., у присутності 2,235 делеґатів. Наради проходять в дусі єдности і, як висловився президент Роналд Реґен, „нового патріотизму" під очевидним впливом консервативного крила партії.

Президент і віцепрезидент будуть поновно номіновані під час того самого голосування у середу ввечері, 22-го серпня.

Майже всі популярні опитування загальної громадської думки показують, що Реґен-Буш ведуть перед у порівнянні з листою Волтер Мондейл і Джералдін Ферраро. Чи не найбільшу контроверсію на республіканській Конвенції викликало питання, чи телевізійній мережі буде дано потрібний час, щоб висвітлити фільм про дотеперішні досягнення Адміністрації президента Реґена. Демократи, що на своїй Конвенції минулого місяця у Сан Франсіско не мали змоги висвітлити фільм на крайових телемережах про Мондейла, добиваються, щоб фільм про презедента Реґена теж не був показаний на крайових мережах.

Після церемонії формального відкриття Конвенція перейшла до денного порядку в понеділок ввечорі з промовами видатних республіканців і зареєстрованою як член Демократичної партії Джін Киркпатрик, амбасадора до Об'єднаних Націй.

На конвенційному подіюмі головним промовцем буде Кетрін Ортеґа, скарбник Уряду, а з нею виступатимуть 12 інших жінок.

Як виявляють популярні опитування громадської думки із поліпшенням стандарту життя і стабілізацією економіки в країні Реґен-Буш ведуть перед в порівнянні з листою Мондейл-Ферраро майже 2:1, і, як виявляє загальна громадська опінія, проблеми, що стоять перед республіканцями є другорядного порядку.

Серед інших питань в республіканській плятформі домінують тверде становище проти додатку до Конституції про рівні права жінок і проти абортів та за привернення молитви в публічних школах.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН підписав закон, яким ставить сильний натиск на батьків платити за утримання дітей у розведених подружжях. Новим законом можна буде стримувати працедавцям платню тим робітникам, які не виконують фінансових обов'язків у відношенні до своїх дітей. Президент з жалем ствердив, що в Америці одно із чотирьох дітей є в такій невідрадній ситуації.

ВІДОМИЙ АВТОВИЙ МАГНАТ Джан ДіЛьорен, який стояв під оскарженням, що торгував кокаїною вартості мільйонів долярів, був звільнений з вини після 22-ох тижнів процесу у Каліфорнії. Але він ще раз мусить стати перед судом у Дітройті.

НА ПІДСТАВІ ОПИТІВ стверджено, що більшість мешканців ЗСА справді уважає, що тепер їм краще живеться, як в 1980 році. Сподіваються, що ті, які так думають будуть голосувати за перевибором президента Роналда Реґена.

НА ТЕЛЕВІЗІЙНІЙ СІТЦІ ч. 11 в Ню Йорку показували у четвер, 16-го серпня ц.р., відкриття скрині, що її витягли із дна моря після затоплення пасажирського італійського корабля Андрея Дорія. Корабель пішов на дно моря після зудару із шведським кораблем біля Ню Йорку перед 28 роками. Показалося, що у сейфі були лише знищені водою та бактеріями американські та італійські паперові гроші, які не представляють великої вартости. Програму передавали на 170 сітках в ЗСА і 42 в Европі.

ДОВГОЛІТНІ ОБСЛІДЖЕННЯ дітей ветеранів війни у В'єтнамі доказують, що не можна ствердити ніяких поважних і широких вад від народження. Однак мала кількість дітей батьків, які були наражені на вплив „аґента орендж", що його вживали у В'єтнамі для знищення джунглів, має рідкісні каліцтва.

СИЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ молодих американців відома під назвою „Джейсіс", яка існує від 1915 року, як чисто чоловіча, була змушена тепер Верховним Судом допустити до членства жінок. В тій цілі організація мусіла скликати надзвичайну конвенцію та змінити двома третіми голосів існуючий статут. Організація довгий час боронилася проти приймання жінок та видала на леґальні заходи в цій справі понад один мільйон долярів.

НА РІЧНОМУ ЗІБРАННІ муринських журналістів в Атлянті широко обговорювано справу журналіста „Вашінґтон Пост" — мурина, який подав до відома загалу неприємну заввагу Джессі Джексона на тему жидів. Багато із присутніх журналістів уважає, що це дуже пошкодило Дж. Джексонові у його намаганні стати кандидатом на президента від Демократичної партії. Рівночасно обговорювано широко малу кількість муринських журналістів в американській пресі. Їх є сьогодні тільки 5,8 відсотка.

ЧОЛОВІК КАНДИДАТКИ Демократичної партії Джералдін Ферраро іде в тих днях до шпиталю на операцію гернії, яку, як каже, відкладав вже довший час. Одночасно ще досі він не виявив, як цього вимагають, висоти своїх податків, але, як пише деяка американська преса, показується, що Дж. Ферраро була співучасницею його майна та шерів, які він має.

У СВІТІ

КРАЇНИ ВАРШАВСЬКОГО Пакту приготовляються до військових осінніх маневрів тим разом на території Чехо-Словаччини. В маневрах, які розпічнуться у першій половині вересня, братимуть участь 60,000 вояків, танкові частини, летунство, ракетні відділи. Основним завданням маневрів є швидка реакція союзних військ на зарядження головного командування. Західні військові спеціялісти думають, що Москва вже віддавна працює над пляном повного підпорядкування військ сателітів головному командуванню Варшавського Пакту, хоч такі пляни у випадку справжньої війни можуть залишитися тільки теорією. Сателітні країни напевно не воюватимуть за інтереси Совєтського Союзу, — кажуть політичні аналітики.

УРЯД САНДІНІСТІВ в Нікараґуа перший раз признався, що в тій країні будується велике військове летовище, яке буде здатне до вжитку при кінці наступного року. Як відомо, президент Роналд Реґен, виступаючи свого часу на пресовій конференції, згадував про цю гіґантську будову, якою займаються кубинці і росіяни й показував журналістам діяграми розміщення нікараґуанських складів зброї, яку перепачковується до Ель Сальвадору, але тоді сандіністи називали заяву Президнета „видумками американських імперіялістів", а багато таки американських кореспондентів теж ставили під сумнів слова Р. Реґена. Речник міністерства оборони Нікараґуа капітан Роза Пасос заявив, що летовищем зможуть користуватися всякі типи літаків, включно до тяжких бомбардувальників.

З МЕТОЮ НЕ ДОПУСТИТИ до поновної організованости Палестинської Визвольної Організації, а зглядно її військових частин, ізраїльські бойові літаки заатакували табори партизанів Ясіра Арафата й інших палестинських фракцій в Ливані, недалеко від долини Бекаа у якій сконцентровані військові частини Сирії. В контрольованій християнами радіопередачі говориться про цілковите знищення складів амуніції і загибіль чотирьох партизанів. Головне командування в Єрусалимі підтвердило вістку про бомбардування, кажучи, що численні палестинські фракції почали знову на швидку руку організовувати терористичні групи й більші партизанські частини, головною остоєю яких був табір Абу Моза, 25 миль від Бейруту. Ливанські і сирійські військові речники запротестували проти бомблення будь-якого скупчення на їхній території без попереднього повідомлення.

„Український соловейко" буде співати на Союзівці

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. К.). — Невеличка ростом, з теплою, сердечною усмішкою на молодому обличчі і живими, повними зірок очима, Катря Оранська-Петик викликує відразу безпосередній контакт із слухачами дарма, що тим разом їх мало і вони — це лише члени редакції „Свободи".

Катря Оранська-Петик в редакції „Свободи".

Тому слухаємо її розповіді про рідкісну в українській спільноті професію пісенькарки та акторки легкого жанру музики з таким зацікавленням, як і опісля виконання на звукозаписній стрічці її пісень, таких милих для вуха та переданих з повним відчуттям, як „Мальви" та „Пісня буде поміж нас" Володимира Івасюка чи „Колискова" Барвінського.

Рішення іти в театр та співати у музичних п'єсах зробила Катря відразу після закінчення середньої школи, бо ж вже з дому в дитинстві винесла особливе відношення до музики як дочка відомого музика проф. Юрія Оранського. Маючи таке музичне зацікавлення та вроджені здібності, зовсім не дивно, що Катря розпочала студії музики, тобто співу та фортепіяну, думаючи про звання учительки тих предметів. Але музичний театр на університеті Ля Салл у Філядельфії, де вона студіювала, притягнув її увагу і там вперше відкрили її здібності до таких виступів.

Поважніше заанґажувалася Катря Петик у музичному театрі щойно закінчивши студії — розказує вона нам — і після успіхів, як заступниця головної співачки, Катря почала виступати у поважних ролях у різних літніх театрах та в „Сіті Лайн" театрі у Філядельфії.

В її репертуарі був цілий ряд широко популярних музичних комедій, як „Кабарет", „Гелло Даллі", „Карузел" „Світ Чаріті" та в усіх тих мала вона гарні успіхи і часто головну співочу ролю. Здається немає багато українських молодих сил саме у тому так популярному жанрі музичних п'єс і тому справді шкода, що доля не дозволила Катрі Оранській продовжати цю працю та добиватися щораз кращих успіхів.

Але серцеві почування і особисте життя взало верх і вона одружившись перенес-

(Закінчення на ст. 4)

УКРАЇНЦІ! В НЕДІЛЮ, 16-го ВЕРЕСНЯ, ВСІ ДЕМОНСТРУЄМО У ВАШІНҐТОНІ ПРОТИ РОСІЙЩЕННЯ УКРАЇНИ!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
„Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Черга на республіканців

Коли писані ці рядки, то в Делласі, Тексас, проходить передвиборча Конвенція Республіканської партії. Вона значно різниться від Конвенції, що її в Сан Франсіско перевела Демократична партія. Там до останньої хвилини змагалися за отримання офіційної номінації три суперницькі кандидати, — у передвиборах брали спершу участь аж вісім кандидатів. Тільки під натиском проводу Демократичної партії не прийшло на пленумі Конвенції до внутрішньо-партійного розбиття і вибрано в першому голосуванні колишнього віцепрезидента за урядування Джиммі Картера Волтера Мондейла як кандидата Демократичної партії на президента та Джералдін Ферраро на віцепрезидента. У Республіканській партії ситуація від самого початку була ясна: з моментом, коли президент Роналд Реґен проголосив, що він і віцепрезидент Джордж Буш кандидують на другу каденцію, не було ніяких суперників. Хоч у Республіканській партії є також консервативне і ліберальне крила, проте згори було відомо, що на партійній Конвенції буде маніфестація внутрішньої єдности. В минулому тижні партійна Комісія для плятфорли устійнила консервативний текст. Зрештою, відомо з історії Америки, що ті, схвалювані кожних чотири роки партійні плятформи, які з'ясовують партійну програму, не мають ніякого практичного значення: партійний кандидат, ставши президентом у виборах діє, як диктує даний час — у всіх закордонно-політичних і внутрішніх справах.

Республіканська Конвенція, що нараховує 2,235 делеґатів (4,470 разом із заступниками), вибере напевно одноголосно Реґена і Буша як своїх кандидатів. Президент Реґен заповів, що прибуде на Конвенцію щойно в середу, 22-го серпня, в дні голосування над його кандидатурою. В наступному дні відбудеться вибір Джорджа Буша.

Журнал „Таймс" з 20-го серпня ц.р. передбачає, що Буш виявить своєю промовою, в якій дякуватиме за вибір, той свій державницький досвід, а особливо в ділянці закордонної політики, яким не може похвалитися його демократична суперниця Ферраро. Ця остання, перша в історії Америки жінка-кандидатка на пост віцепрезидента Америки, отже потенціяльно президент ЗСА, була найбільшою атракцією Конвенції демократів. Щоб наявно доказати, що не ввесь американський жіночий світ захоплений Джералдін Ферраро, на республіканській Конвенції згори передбачувано виступи таких досвідчених в державницькій політиці жінок, як амбасадор в ОН Джін Киркпатрик, секретарка здоров'я Марґарет Гекер, секретарка транспортації Елизабет Дол і бизнесменка з Ню Мехіко Кетрін Давальос Ортеґа. Яких 45 відсотків всіх членів Конвенції становлять жінки. Чорних відносно мало, коло 80 осіб. На республіканській Конвенції присутні біля 12,000 журналістів із газет і радіо-телевізійних станцій із цілого світу. Крім делеґатів і їх заступників є ще кругло 10,000 гостей. 47 готелів приміщують делеґатів — гості і журналісти зайняли готелі й мотелі у широкому промірі від Делласу. 1,048 телевізійних станцій у всьому світі передають хід Конвенції.

По суті Конвенція Республіканської партії також різниться від демократичної. На демократичній Конвенції всі делеґати і всі кандидати мали тільки одно на увазі: атакувати Реґена і змагати до вигри у листопадових виборах всіма можливими способами. Тому на тій Конвенції, як і після неї, найпершу ролю грала не так ділова критика Адміністрації Реґена-Буша, як демагогія. Реґена представляли як ковбоя, що покваплний тягнути за язичок пістолі (загроза для миру!) і як протектора багатіїв із шкодою для бідних, зокрема для чорних. Виступи всіх промовців на республіканській Конвенції мають оборонний характер, спростовуючи арґументи демократично-ліберальної преси, що підтримує листу Мондейла-Ферраро; але теж виступають там фахівці різних ділянок, які доказують, що чотирирічне урядування Реґена відбудувало економіку і збільшило повагу ЗСА у світі. Корінь суперечок становить величезний дефіцит державного бюджету, з яким пов'язана проблема можливих нових податків. Консервативні члени Комісії плятформи вставили туди постанову, що ЗСА повинні бути найпершими щодо збройної сили — сам Реґен недавно заперечив, наче б ЗСА змагали до збройної переваги над СССР. Практично ця точка партійної плятформи також не має ніякого значення, бо бюджет на оборону схвалює Конґрес.

Величезне зацікавлення у світі Конвенцією Республіканської партії логічне і зрозуміле. В Америці було і є більше зареєстрованих демократів, як республіканців, але у виборах рішають такі моменти, як популярність кандидатів, інтереси окремих груп суспільства, емоції, а не тільки розум. Роналд Реґен, всупереч усій кампанії проти нього, втішається великою популярністю. Від перевибору його чи від його прогри залежить дальший хід історії не тільки Америки, а всього світу.

ВИБОРЧІ ПРОГНОЗИ В КАНАДІ

(В.Д.) — Як повідомляє аґентсво Ройтерса з Оттави, різні публічні опитування передбачають масову перевагу Консервативної партії Канади в парляментарних виборах, що мають відбутися у цій країні 4-го вересня ц.р.

Після телевізійних дебат між провідником Консервативної партії, Браєном Малроні і теперішнім прем'єр-міністром Джаном Тирнером, провідником Ліберальної партії, виявилося, що консерватисти мають значну піддержку в масах і можуть здобути величезну більшість у виборах.

Ліберальна партія нашвидкоруч старається реорганізувати свою виборчу стратегію серед тяжких внутрішніх обставин. Новий ліберальний прем'єр-міністер Тирнер стоїть перед можливістю особистої прогри у Ванкувері, де він кандидує до парляменту. В згаданому опитуванні Б. Малроні вийшов куди краще в дебатих як Тирнер, якому навіть власні партійці закидають ряд тактичних помилок і ще більш нещасливих публічних „перепросин" тощо.

Це замішання у Ліберальній партії стоїть у різкому контрасті до положення в Консервативній партії, в якій Мальроні зумів привести політичну дисципліну. Останнє опитування виказує величезний зріст консервативних впливів у провінції Квебек, де франкомовне населення вибрало в попередніх виборах 74 посли з числа 75 у провінції. Це саме в цій провінції консерватисти виявили значні сили, що стають поважною загрозою для лібералів.

У тому самому часі третя партія, що схиляється значно „наліво", готується також до виборів, і її провідник, Ед Бродбент, твердить, що його партія під назвою Нова Демократична Партія — є одинока, що заступає інтереси пересічних кандидатів. Лідери цієї партії твердять, що так Малроні, як і Тирнер не відрізняються один від одного так у внутрішній, як і закордонній політиці. Але ця третя партія ледве чи зможе відіграти важливу ролю та здобути багато парляментарних місць у виборах. У минулому ця партія малощо не зникла з поверхні політичного існування. Очевидно тепер із замішанням у рядах Ліберальної партії Нова Політична Партія сподівається отримати більше мандатів і здобути, бодай у приблизному значенні, нові політичні шанси стати більш відповідним партнером на рівні з двома традиційними політичними партіями Канади, якими є Ліберальна і Консервативна партії.

На днях, усі три провідники — Тирнер, Малроні і Бродбент — знову стануть до спільної телевізійної дискусії та викладуть свої виборчо-політичні програми, щоб приєднати собі якнайбільше число голосів у недалеких виборах, які важливі не тільки для Канади, але також для її південного сусіда, Америки, та її союзників у світі.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО ЗДОРОВ'Я СЕНЬЙОРІВ

Серію статтей „Життя і здоров'я" „Свобода" почала публікувати якраз на початку літнього сезону (22-го травня ц.р.), коли більшість читачів виїздить на вакації. Не зважаючи на те, на підставі листовних і телефонічних запитів і коментарів можна ствердити, що все таки багато осіб ці статті з цікавістю читає. Ось недавно в „Свободі" (ч. 149 з 7-го серпня) появився „лист до редакції" мгра Миколи Аврамчука з певною критикою деяких уступів шостої з черги статті з серії „Життя і здоров'я", на мою та багатьох інших думку, критикою, побудованою на непорозумінні.

Я ніколи не давав „психіятричних" порад, а тільки радив у випадках поважних нервових і психічних забурень осіб літнього віку звертатися до українських лікарів, які спеціялізуються у психіятрії. Психіятри не тільки лікують божевільних, але допомагають запобігати різним менш поважним духовим проблемам. Старші віком українські громадяни, мешканці метрополії Ню Йорк - Ню Джерзі, мають ту вигоду, що обидві організації сеньйорів, одну при Українському Народному Союзі, а другу при „Самопомочі" і Українському Інституті Америки, очолюють лікарі-емерити з більшим чи меншим психіятричним досвідом. Донька автора листа до редакції, колишнього голови товариства сеньйорів при УНС, практикує як дипломований психіятр і може також допомагати в удержуванні духового здоров'я українських громадян похилого віку.

Автор листа має застереження до моїх порад у випадку браку місця в українських приміщеннях, тимчасово використовувати відповідні американські урядження, якими користуються жиди, росіяни, італійці, ірляндці, німці та інші національності, з фінансовою допомогою федеральних і стейтових або добре зорганізованих активних приватних організацій. Зокрема велике значіння мають окремі притулки для немічних, хронічнохворих людей старшого віку, які не мають сили харчуватися, одягатися і дотримуватися найпростіших гігієнічних вимог. Такі притулки мають вишколений персонал лікарів, медичних сестер, піклувальниць тощо. Таких притулків українці не мають у ЗСА.

Магістер М. Аврамчук твердить, що „трудно сказати, чи всі наші сеньйори возрадувались і возвеселились, прочитавши уважно всі ці поради та інформації д-ра Р. Сочинського". Ці проблеми нам відомі. Ми знаємо, що наші сеньйори живуть спогадами і мріями молодих літ і, майже ціле життя перебуваючи серед українського оточення, бажають решту свого віку прожити серед рідних земляків. Про цю проблему заплянування писати в одній із пізніших статтей із серії „Життя і здоров'я".

Автор „листа до редакції" наводить цитату із статті покійного д-ра Михайла Данилюка, мого земляка і приятеля („Свобода", 13-го листопада 1975 р.), де він пише про потребу зорганізування допомоги старшим. З д-ром М. Данилюком я довго розмовляв в березні 1963 року, коли я, як тодішній голова Українського Лікарського Товариства Північної Америки, відвідував наш Міннесотський відділ з нагоди річних Загальних зборів, на яких головою Відділу вибрано д-ра Данилюка.

Темою розмов була доля українських старших, зокрема самітних і немічних старших громадян, і влаштування для них притулку з усіма можливими модерними устаткуваннями та відданим персоналом.

Подібні проблеми обговорювано пізніше також на Наукових З'їздах УЛТПА. Були також спроби нав'язати контакт з деякими українськими організаціями, які розпоряджали капіталом і могли б такі притулки влаштувати. На жаль, без успіху.

Ми знаємо, що сьогодні в деяких містах ЗСА та Канади існують приміщення для українців літнього віку, деякі вже готові, інші в стадії будови або тільки проєкту, звані всяко: оселі, кооперативні помешкання, кондомініюми чи пансіони; серед них оселя в Бавнд Бруку,

(Закінчення на ст. 4)

Ольга Кузьмович

ЧИ І НАМ НЕ ВЗЯТИ ПРИКЛАД?

У щоденнику „Ню Йорк Таймс" з датою 14-го-15-го серпня ц.р. широко коментовано вістку, що в Ню Йорку Верховний стейтовий прокуратор обвинуватив відому в цілому світі престижеву фірму перепродажу цінних речей Сотербі за обман і нелеґальний продаж.

Конкретно йшлося про ліцитацію, що відбулася 26-го червня ц.р., в якій перепродано за 1.15 мільона долярів 59 рідкісних гебрейських книг і рукописів, знаючи, що цей, який їх продає, не є справжнім власником. Більшість із цих книг була власністю семінара для жидівських рабинів у Берліні, який німецькі нацисти замкнули у 1942 році. Спершу були різні інформації, хто і як перевіз ці книги до ЗСА і чому передано їх під ліцитацію. Правдоподібно, до того причинився теперішній попит на книжки про „Юдаїку" і зацікавлення книгами молодим поколінням жидів та жидівських організацій, які розпоряджають великими маєтками.

Усе ж, коли появилося оголошення про ліцитацію саме тих 59 рідкісних книг у каталогах Сотербі, жидівські організації, маючи докази, що книги були власністю семінара рабинів, почали протестувати проти їх перепродажу приватними людьми, вважаючи, що навіть коли ці книжки перепачкували самі жиди до ЗСА, щоб охоронити їх перед руками нацистів, то не в тій цілі, щоб колись приватні люди їх продавали та на них заробляли великі гроші. Інші, не виключали можливости, що книги сконфіскували німці та хтось їх відтак просто взяв і аж тепер хоче продати. Члени жидівських організацій зустрічалися із представниками Сотербі перед ліцитацією і їх запевнили, що книги ніколи не перейшли в нежидівські руки.

Але це не вдоволило жидів і вони внесли офіційну скаргу на Сотербі до Верховного стейтового суду. У висліді, хоч ліцитація відбулася тепер, генеральний прокуратор визнав, що Сотербі обманило покупців і жидівські організації і прокуратора, подаючи фальшиві дані в своєму каталозі і в приватних розмовах. Як виказало слідство, фірма Сотербі знала вже перед ліцитацією, що ці історичної вартости гебрейські книги і рукописи не були власністю того, хто їх продавав, а ім'я його було старанно викреслене із усіх писемних договорів.

Щойно після того, як рішення генерального прокуратора стейту Ню Йорку подано до публічного відома, 82-річний емеритований професор семінара для рабинів, тепер у Синсинаті, признався до того, що перевіз книги до ЗСА, але він боронится тим, що зробив це за порозумінням із директором семінара. Всі свідки, на яких покликається професор, не живуть, а він рішив продати тепер ці книги, щоб мати гроші на прожиток, залишити родині та допомагати, як каже, жидівським організаціям.

Але це все не змінює факту, що походження рідкісних книг не „чисте" і що Сотербі не мала права їх продавати приватним людям.

Пишемо про цю подію так точно, тому що можливо вона не дійшла до уваги широкого українського загалу, а нам здається, що із наслідків цієї справи могли б ми взяти собі приклад.

Дванадцять років тому у тому самому Сотербі в Ню Йорку появилися на ліцитації старі церковні ризи із кінця XYIII та XIX сторіччя, які походили із київських церков. Щасливим збігом обставин про це довідався наш відомий мистець Святослав Гординський і в поспішно зорганізованій акції усі ті ризи, які продавано під назвою „костюмів", викупили українці Ню Йорку; вони находяться тепер у різних українських церковних та світських інституціях у найбільшій пошані.

Скільки старих українських ікон находилося чи находяться на таких ліцитаціях і з яких джерел вони приходять до ЗСА, так як і ті церковні ризи, важко ствердити. Одне певне, важко припускати, щоб вони були правною власністю тих, які їх продавали або продають.

Чи не можемо, отже, також зорганізовано, а то й індивідуально протестувати проти продажу власности музеїв, церков чи інших історичних пам'яток? Чи не слід і нам добиватися того, щоб вони не попадали у приватні руки, а опинилися знову у наших громадських установах, призначених для цього?

У випадках торгування вкраденими нашими культурними пам'ятками ми, як українська вільна спільнота, не може хіба мати поділених думок чи різниці у поглядах.

І тут саме можемо брати приклад від жидів. Вони не деклямують про єдність і не співають про неї, мають кілька центральних організацій та багато різних поглядів на політичні та господарські справи, але, коли йдеться про їхнє минуле і сучасне, про жидівський народ — стають разом і борються за них на ділі, а не тільки палкими словами. Тому може і мають успіхи в своїх акціях — чи то у постійному згадуванні голокосту чи у відшуканні джерел своєї культури та історичного минулого.

Д-р Святополк Шумський

ПРО ПОХОДЖЕННЯ НАЗВИ „КИЇВ"

Протягом віків наш народ вживав назву нашої улюбленої столиці України — Київ та не раз і не два запитував, чому саме назва „Київ"? Чи дійсно ця назва була дана нашій столиці легендарним князем Києм? Можливо, що назва Києва походить від київ чи колів, дерев'яного частоколу, яким колишній град був оточений.

Цей спосіб пояснень був у давнину практичним, в епоху легенд, казок та забобонних вигадок, коли людство нашої плянети в основному ще не мало справжньої уяви навіть щодо форми нашої землі та було твердо переконане, що ми є в центрі всесвіту, а світила небесні, включно зі сонцем кружляли навколо нас. Легенди, особливо про мітичних братів, починаючи зі старогебрейських Сема, Хама і Яфета — прародичів післяпотопового світу, Леха, Чеха і Руса, з імен яких взяли початок назви тих споріднених слов'янських народів, та множество інших всіляких мітичних героїв та основоположників славних городів та народів, рясно та барвисто мережать тематику народних переказів.

Усі оті міти, легенди та перекази, хоч і барвисті своєю формою та багаті змістом, справді були і є лише творчістю людських фантазій і не мають під собою твердих історичних та логічних основ, тому науковий світ не приймав їх поважно. Вони, проте, завжди мали й мають ще дотепер своїх ревних оборонців, які вірять у їх правдивість та намагаються накинути свої догматичні переконання іншим, відкидаючи думку здорової логіки, продукт людського розуму та законів еволюції.

Протягом останнього часу на сторінках нашої преси щораз то частіше появляються дискусійні статті про нашу справжню праісторію, як про історію нашої столиці, її назви та віку. А тому, що й досьогодні в наших науково-дослідних середовищах ще не скристалізувалася найбільш оправдана теорія щодо справжнього походження назви „Київ", ми вважаємо доцільним і корисним для усіх нас поділитися здобутками і наших у цьому напрямку дослідів та аналізи.

Найбільш поширеною, а особливо одобреною нашими сусідоньками теорією, є давня леґенда про братів Кия, Щека, Хорива та їх сестру Либедь, легенда, яку в підрежимній Україні під впливом кремлівської політики досить поважно сприймають як завершений факт, цим знеохочуючи до ширших студій та поважних розвідок нашої праісторії та нашого буття, щоб почуття комплексу нашого безбатьківства, яке вони старанно в нас прищеплювали віками, в нас не пропало, пізнавши нашу багату минувшину. Наші деякі знавці на Заході — свідомо чи несвідомо — з усією переконливістю вмовляють про наше „походження", створюючи з нашого народу мішанину тюрко-індо-хозарську або германо-скандинавську та всіляку іншу, але не автохтонно-українську. У своїх незаперечних твердженнях наші знавці давнини вже навіть довели, що вік Києва нараховує лише тисячу років та що його розбудували варяги.

Щоб правдиво віддзеркалити сторінки нашої праісторії, для нас є важливим і необхідним перестудіювати експансивний марш наших прапредків оріїв (аріїв чи арійців), який розпочався з території сьогоднішньої України, історію їхнього поселення у нових країнах, уважно переглянути доступні нам джерела та віднайти серед них все те, що схоже з нами: мовні елементи, імена їхніх володарів, назви городів, назви гір, річок та озер. Уважно переглянути їхній фолкльор, записаний у формі „поем" чи хронік, мистецтво, вірування та звичаї, та особливо їхню мітологію. Порівнюючи все те, що було колись буттям наших далеких одноплемінників, матірною колискою яких була українська земля зі всім, що збережено нашими прапредками: мовою, народним мистецтвом, назвами, звичаями, переказами, і хоч і не впорядкованою нашою мітологією, та, пересіявши все це через густе ситце об'єктивної аналізи, ми віднайдемо скарби нашої справжньої праісторії та правду про походження назви „Київ".

Отож наша древня столиця, яка стояла велично над Дніпром-Славутою з непам'ятних часів, звалася чужими по-різному. Звали його варяги Самбатом, у германських саґах — Кує та Києнубурґом, а Саксон Граматик зве його Гунеґардом та іншими назвами. Одначе, всупереч усім вигадкам, Київ заснували наші предки в непам'ятні часи, так як і наш народ, якого в давнину звали по-різному: трипільцями, оріями, кімерами чи сумерами, скитами, сарматами, антами, роксолянами, русами та іншими, був завжди автохтоном — одним і тим же самим народом, який жив увесь час на своїй землі — Русі-Україні, ні звідкіль не приблукався та з неба не зійшов.

Коли ми завершили підсумки наших розвідок про походження назви „Київ", перед нами виринула найбільш обґрунтована теорія, яка доводить, що назва нашої столиці сягає своїм віком ще до Медленської Доби (25-8 тисяч р. до Хр.) та одержала своє походження від „владичного кия", який в давню епоху держав у руках найстарший у роді чи племені, і яким, можливо, карав порушників закону.

Згодом цей владичний кий став символом влади, про що згадують індійські „упанішади" та сумерійські записи. Державний „кий" та його значіння зберегли наші численні праруські племена, а поміж ними кімери (сумери), пелазги та гиксоси — „геква-кгасе", що значить в єгипетській мові „чужі пани", хатії, чи як їх звуть „гетити", та інші. Належить додати, що гиксоси без спротиву зайняли Єгипет, оснували нову династію фараонів та володіли ним понад кількасот літ. Як бачимо зі старих ґравюр, плоскорізьб та малюнків, країни, в яких оселилися племена оріїв, зображують своїх володарів з жезлом чи києм у руках, як символом влади. Індійські, перські, а також згодом і всі володарі країн Европи і Азії включно з турецькими та російськими султанами та царями, переважно змальовані з владичним жезлом чи „києм" у руці. Слід підкреслити, що поміж старими мовами не раз зустрічали слово „кий", яке у чужих народів часом було дещо змінене, „зарабізоване", чи „змонголізоване", залишаючи все ж таки перший склад літер незміненими.

Владичний „кий", чи жезл, сьогодні зберегли ієрархи східніх християнських Церков. Єпископи, митрополити та патріярхи під час своїх офіційних виступів завжди держать у руці жезл чи „кий".

Співвідношення „владичного кия" до нашої столиці важливе тому, що назва „Київ" — це город, чи осідок володаря, чи зверхника народу та його країни, якому було доручено найвищу владу, символом чого був завжди „владичний кий", та від назви якого іменовано столицю. Тому є всі підстави вважати походження назви Києва від „Владичного Кия", а не від легендарного князя Кия, який буцім то проживав не цілих півтори тисячі років тому, у добу, коли вже вживали назву солиці. Коли ж і справді така легендарна постать князя Кия колись і проживала, то він, як вибраний зверхник, міг придбати собі це ім'я від стольного града, яким був наш Київ, а не навпаки. В дохристиянську добу майже завжди імена городів носили всілякі назви, звичайно, які відносилися до мітичнобожеських істот, півбогів-героїв та різних об'єктів: зброї, ремесла та інших, але не до осіб, навіть і тих, які були володарями. Городи з іменами, або від імен царів, імператорів чи князів почалися уже в християнській добі від града римського імператора — Константина. Беручи під увагу схожість, яка є характерною для народів Европи, матірною колискою яких була колись територія України, а також і праісторії наших племен, які поселились поза нею, коли відчитаємо тисячолітні клинові записи їхніх хронік, а в них імена і назви, ми відчуємо наш племінний тісний зв'язок з ними незалежно, чи вони колись пам'ятали про своє походження чи забули.

У добу, коли владичний кий був символом влади, слово „столиця" ще не існувало. Це слово походить від „столу", чи, як ми сьогодні звемо, трону, на якому засідав володар, і почало вживатися лише не цілих півтори тисячі літ, і, можливо, було продуктом спровадження з-поза Русі-України, чи, як нас тоді чужі звали, — Великої Скитії. У старих літописах ми часто зустрічаємо вислови „і засівша на княжім столі, у стольнім граді-Києві", та подібні. Важливим доказом про походження назви „Київ" від владичного жезла — кия є ряд тих самих назв, якими названо нові городи давніми племенами, вихідцями з української матірної території, у завойовані нові країни тисячі років тому.

Почавши від наших племен „сумерів" чи „кімерів", правду про яких нарешті відкрито завдяки таким славним науковцям як сер Леонард Вуллі, який виразно підтвердив їх орійське походження, ми знаходимо в них ряд спільних елементів з нами, особливо, коли візьмемо під увагу соціяльний лад, їхню вдачу, як рівно ж і елементи мови: подібні імена, назви тощо. Все це стверджує те, що вони вихідці з прауkраїнської території, чи країни оріїв, з-над Дніпра та Рай-Ріки, яку сьогодні звуть Волгою. Тому то всі інші орійські племена, що їх переможні колонізаційно-завойовницькі марші щораз то частіше знаходимо в писаних хроніках, дають нам докази на те, що наші прапредки зберігали на нових поселеннях рідні назви, імена і релігійні вірування ще довгий час після залишення матірних порогів. І ось візьмімо, наприклад, славних хатіїв (гетидів), яких підбиті ними єгиптяни звали гиксосами („геква-кгасе", що значить чужі пани), вони ж в половині XYIII століття до Христа, через Сирію і Палестину вдарили на Єгипет, який, здавшись без бою, вклонився їм до ніх. Вони встановили нову династію фараонів. Ми відчитуємо їхні близькі нам імена, як ось, наприклад: Киян, Шалик та інші. Питаємо, чому „Киян"? відповідь проста: цей, хто в руці беріг „владичний кий", звався від його назви.

(Продовження буде)

Порушипи...

(Закінчення зі ст. 1)

що Медична комісія дуже є занепокоєна смертністю совєтських спортсменів і спортсменів інших країн. Він сказав, що він познайомився з переданою йому документацією і що він боліє життям і здоров'ям кожного спортсмена. Він додав, що порушена українцями справа є не легка до розглянення, але він зробить все у цій справі, що в його силах. Під час цієї розмови кореспондента „Смолоскипу" з принцом де Меро було присутніх кільканадцять журналістів, які робили нотатки.

Згодом вдалося довідатися, що у справі національної дискримінації екзекутива МОК мала спеціяльну нараду, як рівнож мала нараду Медична комісія.

В мейора Сеулю

У п'ятницю, 10-го серпня, мейор Сеулю Бо Г'юн Юм влаштував прийняття для офіційних представників і запрошених акредитованих журналістів. На прийнятті був представник „Смолоскипу", який познайомився з мейором і одержав від нього корейський альбом з його власноручним підписом. У Сеулі відбудуться наступні Олімпійські Ігрища в 1988 році.

Під час прийняття кореспондент національного радіо Кореї зробив інтерв'ю з українським представником. Корейського кореспондента, який познайомився з українськими матеріялами у головному олімпійському пресцентрі, цікавила справа участи України в Олімпійських Ігрищах, національної дискримінації спортсменів СССР, можливого бойкоту СССР наступної Олімпіяди

Жиди відзначають своїх олімпійців

З нагоди XXIII Олімпіяди Жидівський історичний музей в Лос Анджелесі відзначив своїх олімпійців, які змагалися під прапорами різних країн, окремою виставкою.

У п'ятницю, 10-го серпня, українські представники Андрій Сороковський і Осип Зінкевич, відвідали жидівську олімпійську виставку. Прекрасно влаштована виставка відкривається списком жидівських олімпійців, які змагалися під прапором СССР. У списку є 19 імен; у списках ЗСА — 46, Угорщини — 33; Франції — 9; Великої Британії — 8, Австрії — 6, Бельгії — 5, Канади — 4, Німеччини — 3, Данії — 2 і по одному у дружичах Італії, Польщі, Румунії, Фінляндії, Бразилії, Півд. Африки і Швеції. У списку жидівських олімпійців СССР є чотири з України — Ф. Мельник, Б. Гуревич, Г. Новак і С. Крачевська (але немає чомусь В. Манкіна). Директор музею Поліна Гірш дуже дружньо прийняла на розмову українських представників і з подякою прийняла від них українські олімпійські видання та обдарувала їх своїми відзнаками і виданнями.

У НЕВИЯСНЕНОМУ НЕСПОДІВАНОМУ підводному струмі покалічено 25 осіб на одній з нюйоркських пляж — Рокавей Біч. Усіх близьких утоплення людей врятовано.

ЗАКЛИК

Управа Українського Спортового Клюбу б Ню Йорку закликає своїх членів і прихильників взяти масову участь у демонстрації і концерті у Вашінгтоні у неділю, 16-го вересня ц.р.

Задемонструймо наш протест проти російщення України!

Управа УСК-у в Ню Йорку
Іван Серант, голова

Вісті з Трентону

Йдучи за традицією 30-ох минулих років, відзначаємо важливіші події, що проходили в останньому часі у нашому місті.

НАШІ ШКОЛИ

• При кожній із трьох українських парафій в Трентоні, Н. Дж., існують і в міру сприяючих обставин працюють парафіяльні школи, в яких молодь навчається говорити, писати й читати українською мовою, а у вищих клясах познайомлюється з історією, географією, природою, літературою й культурно-мистецькими надбаннями України, що їй намагаються прищепити нечисленні учителі цих шкіл. Навчання відбувається тільки по суботам, тобто в днях, вільних від навчання в місцевих американських школах. Такі парафіяльні школи дехто називає „Школами Українознавства", приписуючи їм малощо не важливість та значення „академій", тоді, коли на ділі у цих школах треба дітей навчати молитись, говорити й думати по-українськи. Одною із таких суботніх парафіяльних шкіл є парафіяльна школа при церкві св. Йосафата, що її основали в 1950 році брати оо. Теодозій і Йосиф Атаманюки при активній співпраці членів парафії Анни Бойцун і Йосифа Гоянюка.

З розвитком парафії розгортала свою діяльність і парафіяльна школа, яка існує по сьогодні. Її кожночасними директорами були священики, парохи й сотрудники цієї церкви: оо. Теодозій і Йосиф Атаманюки, (обидва вже покійні), о. Едвард Левандовський, о. Юрій Маркевич, о. Володимир Грабець, о. Іван Бура, о. Теодор Данусяр, о. Ярослав Федик і теперішній парох о. митрат д-р Василь Макух.

За весь час в школі навчали (подаємо за азбукою): д-р Анна Власенко-Бойцун, д-р Василь Вергун, д-р Омелян Грималяк, Михайло Демчишин, Стефанія Калитчук, Катря Ковшевич, Галина Костюк, д-р Омелян Коцопей, Дарія Курило, Ярослава Лабка, Мирослава Лесик, Рома Мицик, Віра Микитин, Марія Новак, Богдана Осадца, мґр Дарія Самотулка, Ірина Скрипчук, Олександра Сеник, Степан Шилкевич, Дарія Юрчинська і в останньому часі—Олександра Татомир-Городиська.

Закінчення шкільного року відбулось у суботу, 9-го червня Богослужбою в церкві й лописом шкільної дітвори в приміщеннях парафії, що її підготовили учителі під проводом мґр Дарії Самотулки

• Школа Українознавства ім. Ігоря Калинця—це спільна школа для випускників трентонських парафіяльних шкіл, що єдина має оправдану назву „Школи Українознавства" і в якій молодь старшого віку навчається релігії, української мови в слові й письмі, української літератури, культури, географії й природи України, доброї поведінки й співу. Цю школу засновано за ініціятивою д-р Лариси Залеської-Онишкевич при дружній співпраці д-ра Теодозія Самотулки і д-ра Богдана Корчмарика у 1973 році. Від початків існування цієї школи в ній навчали: Марія Залеська, Теодора Рудь, д-р Лариса Залеська-Онишкевич, Галина Костюк, Любомира Круп', Віра Струк, мґр Дарія Кузик, д-р Богдан Корчмарик, д-р Омелян Грималяк, д-р Теодозій Самотулка, мґр Богдан Ковшевич, Андрій Турчин, Орест Копаниця й допоміжні учителі (з колишніх випускників школи)—Всеволод і Боян Онишкевичі та Остап Корчмарик. Директорами школи були: д-р Лариса Залеська-Онишкевич, д-р Омелян Грималяк і Галина Костюк, бібліотекаркою-Павлина Скремета.

На жаль, з закінченням шкільного року 1983-84 ця школа перестала формально існувати із-за відсутности учнів і байдужого наставлення до навчання своїх дітей батьків. Треба надіятися, що вона небаром відновить свою діяльність, за що мають подбати батьки й горстка учителів, яким повинно лежати на серці добро й майбутнє нашої молоді.

• Баль градуантів. На закінчення шкільного року й за взором минулих років, в суботу, 23-го червня ц. р., в приміщеннях парафії св. Йосафата відбулася імпреза, яку названо „балем градуантів" американських середніх шкіл і коледжів. Організацією цієї імпрези займалася церковна рада й сестрицтво при церкві св. Йосафата.

Під час забави, до якої приґравала оркестра „Зелене жито" з Філядельфії зі співом Марусі Штинь –Домбчевської й Орисі Штинь-Гевки, були привіти й промови (о. митрат д-р В. Макух, Іван Гафткович і Макар Копаниця), а нагороди за добре навчання—книжку „Історія України" о. д-ра Ізидора Нагаєвського, що їх подарувала для цієї цілі головна управа СУК „Провидіння" у Філядельфії, роздали одинадцятьом ґрадуантам члени місцевого 149-го Відділу СУК „Провидіння" Дарія Лашин й Іван Микитин.

Цьогорічними ґрадуантами були: Ліда Ганінчак, що закінчила Трентон Стейт Коледж зі ступнем „БС" індустріяльної інженерії, Левко Ганінчак закінчив Гемилтон Гай Вест і є прийнятий на студії Райдер коледж; Богдан Возняк закінчив Бішоп Еґен Гай в Левіттавні, Па., і є прийнятий на студії в Меллерсвілл університеті; Тереса Копаниця—закінчила Трентон Стейт Коледж зі ступенем „БА" англійської мови, журналістики і професійного редагування". Працює в редакції компанійного журналу фірми „Джансон енд Джансон Корпорейшен". Люба Литвин закінчила Гамилтон Гай Вест, прийнята до Мерсер Кавнті Коммюніті коледж. Юрій Лисинецький, який закінчив Дрексел університет зі ступенем „БС" механічної інженерії; Тарас Микитин закінчив Дрексел університет зі ступенем „БС" електричної інженерії, прийнятий на працю в Пентагоні—Департаменті оборони в Вашінґтоні Ростислав Микитин, закінчив Ратґерс університет зі ступенем „БС" кум лявде" в ділянці „менаджмент енд маркетінґ", працює в Північно-Американській Корпорації Філіпс. Ярослав Плис закінчив Дрексел університет зі ступенем „БС" бизнесової адміністрації в ділянці фінансів, і Олександер Фат, що закінчив Райдер коледж зі ступенем „БС" в ділянці торгівлі й фінансів.

Усі ґрадуанти є абсольвентами Школи Українознавства ім. Ігоря Калинця, членами Пласту, за винятком Возняка і Литвин, що є членами СУМА, та разом зі своїми батьками здебільшого членами парафії св. Йосафата, УНС, УБС і СУК „Провидіння". Треба надіятись, що з них „будуть люди", а їхнє навчання в школах, приналежність до молодечих організацій, яка дала їм основне патріотичне виховання залишить по собі наслідки у майбутньому їхньому житті, праці й діяльності не лише для себе й своїх рідних, але також громади, з якої вони вийшли. Усі ґрадуанти одержали ґратуляційні листи й благословення від Патріярха Йосифа в Римі й Митрополита Стефана у Філядельфії, що ще в більшій мірі підкреслювало їхню радість і вдоволення.

• Д-р Богдан Цимбалістий—голова управи Українського Музею в Ню Йорку, на запрошення обидвох відділів СУА в Трентоні, гостював в нашому місті у п'ятницю, 18 травня ц. р., і мав доповідь на культурно-мистецькі теми й діяльність Українського Музею під сучасну пору. Сама доповідь, дискусія й дружні розмови при чайку і закусці, залишила по собі якнайкращі враження.

• Наші втрати. Впродовж останнього часу відійшли у вічність: Олекса Пліщук, виховник сумівської молоді; Петро Булат, голова УНД-ому; Володимир Скрипчук, власник харчової крамниці „Дніпро"; мґр Ярослав Лабка, пластовий виховник, основник і керівник УМІ; Володимир Мриглоцький, співосновник „Селища Черче"; Микола Колодій, член СУМА; Людмила Сердюк—актриса українських театрів.

(юко)

Український Музей у Ню Йорку влітку

(З пересилань Радіо „Свобода")

Влітку співробітники Музею по черзі беруть відпустки, але праця йде безперервно в кількох ділянках. Головне завдання—показувати відвідувачам Музею виставки і відповідати на їх питання. Нині в Музеї є дві великі виставки „Історія української іміґрації в Америці" і „Українські народні убрання".

Серед відвідувачів Музею багато туристів, бо він включений до довідників і брошур для людей, яких Ню Йорк приваблює з усього світу. Недавно Український Музей відвідали туристи з Франції, Англії і Південної Америки, з різних міст ЗСА і Канади. Чимало побувало приїжджих українців, серед них родина з Західньої Німеччини. Була група з сорока українців-пенсіонерів, які приїхали спеціяльно найнятим автобусом з Канади оглядати Ню Йорк і околиці.

Один молодий канадський українець з Монтералю батьки якого народилися в Канаді, сказав, що цей Музей відкрив йому очі на багатство українського народного мистецтва. Виставками Музею також захопився науковець з Пенсильванії батьки якого походять з Закарпаття. Він попрохав висилати йому інформації про майбутні виставки Музею.

Співробітники Музею підготовляють тепер нову виставку, що відкривається у жовтні цього року. Це буде виставка ґравюр мистця Ніколаса (Миколи) Бервінчака. Український іміґрант, що працював у вугільних шахтах Пенсильванії, був художником-самоуком, але прославився своїми рисунками, на яких майстерно показав ці шахти в роки Великої Депресії 1930- их років. Праці Бервінчака є в музеях Америки і Европи.

Також іде праця, пов'язана з пересувними виставками Музею. Нині є дві такі виставки, для яких зроблені спеціяльні скриньки для транспортування. Тепер треба постійно стежити за виконанням розкладу їх показу в різних містах Америки і Канади.

Виставка „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" уже побувала у Вашінгтоні, у містецькій ґалерії Дейтонського університету в Огайо і в Українському Інституті Модерного Мистецтва в Чикаґо. Незабаром вона відкриється в Українському Культурному Осередку у Вінніпеґу. Вже тисячі глядачів бачили фотографії старовинних церков, зруйнованих у Києві в 1930-их роках з наказу комуністичної влади.

Про пересувну виставку „Українське народне мистецтво", що була влаштована у Музеї стейту Ню Джерзі в Трентоні, було багато відгуків в американській пресі. Тепер іде підготовка до показу її ще в кількох американських музеях.

Співробітники Українського Музею також зайняті справою, яку звичайно роблять влітку: підготовляють до друку ілюстрований календар праці Музею в академічному році, що почнеться цієї осени. Календар, так само як і і інші видання Музею, виходять двома мовами—англійською і українською. Він подає відомості про постійні виставки Музею і про виставки, що мають відкритися протягом року, також про різні програми Музею. Зокрема календар містить розклад занять курсів для дорослих і дітей, які Музей провадить уже кілька років, як от курси вишивання, декоративної деревoрізьби, писання українських писанок.

З осени цього року починаються нові курси: вироблення ґерданів (що також звуться „силянки"). Це–традиційні нашийні візерунчасті прикраси, зроблені з дрібних різнокольорових намистин. Їх носять жінки на деяких землях України, як от на Гуцульщині і Лемківщині.

Цього літа кілька членів Управи громадської організації, що підтримує Музей, і його співробітники, не покладаючи рук працюють у справі придбання будинку для Музею, бо його теперішнє приміщення надто тісне.

У липні в газеті „Свобода" була надрукована стаття голови Управи Музею Богдана Цимбалістого „За яким будинком шукає Музей?". Автор пише, що Музеєві потрібний досить великий будинок, в якому було б кілька заль для виставок, кляси для курсів, приміщення для бібліотеки та сховищ експонатів і досить велика заля для показу кінофільмів, лекцій, товариських зустрічей тощо. Уже частину грошей, потрібних, щоб заплатити за будинок, зібрано серед прихильників Музею.

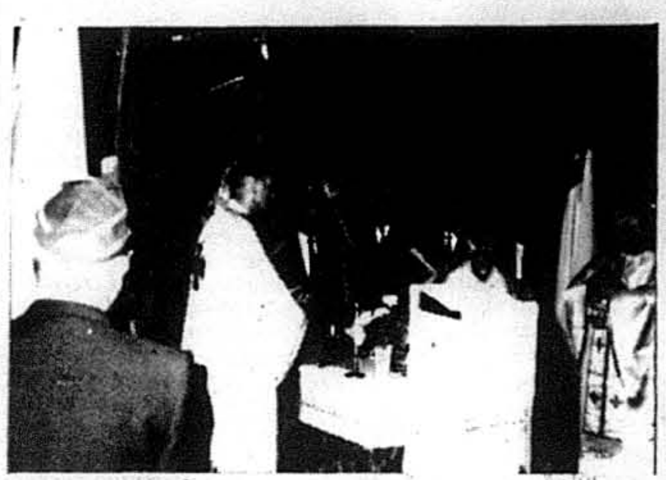
Недавно члени Управи оглянули кілька будинків, що продаються в районі Ню Йорку, де зосереджені українські установи, церкви і школи, а недалеко міститься Нюйоркський університет. Поблизу є два американські музеї модерного мистецтва і мистецькі ґалерії. Тим часом відповідного будинку ще не знайшли, але шукають і далі збирають пожертви на купівлю доброго будинку.

На початку літа влаштовано товариську зустріч у готелі на березі океану. Це принесло кілька тисяч долярів до фонду придбання нового будинку. На 11-го листопада в одній із заль Лінколн Центру у Ню Йорку заплановано концерт видатної американської піяністки українського походження Лідії Артимів. Увесь прибуток з концерту дістане Музей.

Український Музей у Ню Йорку є дуже активною установою. Одна з причин є в тому, що в ньому співпрацюють представники кількох поколінь українських американців. Співробітники Музею майже всі—молодь, народжена в Америці, є кілька тих, що виїхали з України малими дітьми. В Управі Музею є і молоде покоління, і люди старшої ґенерації, досвід яких придається в роботі Музею.

Любов Дражевська

Посвячення прапора Об'єднання колишніх вояків в Кергонксоні.

Посвячення прапора Об'єднання к. Вояків 2-ої Дивізії УНА в церкві Пресвятої Тройці в Кергонксоні.

Кетскильські гори, які своєю мальовничістю дуже пригадують наші Карпати, були свідком рідкісної події яка відбулася в неділю, 3-го червня, в Кергонксоні, Н. Й. Після Богослуження в церкві Пресвятої Тройці, парох о. д-р Богдан Волошин в асисті о. шамбеляна Степана Чомка та о. митрата Володимира Білинського посвятив прапор Станиці Об'єднання колишніх вояків Другії Дивізії Української Національної Армії в Кергонксоні. Після урочистих посвячень всі присутні разом з духовенством перейшли до церковної залі на святочний Бенкет, влаштований Станицею.

Голова кергонксонської Станиці пор. Григорій Мокляк, відкриваючи цю частину святкувань, теплими словами привітав всіх присутніх та попросив мґра І. Буртика провадити програмою свята.

Парох о. д-р Б. Волошин провів молитву та поблагословив їжу, а о. шамбелян С. Чомко, у своєму короткому слові привітав почин посвячення прапору Станиці Об'єднання в Кергонксоні та підкреслив важливість збереження надбаних нами цінностей і традицій для нас самих і для наших нащадків

Керівник програми мґр І. Буртик у вступному слові коротко розглянув наше політичне становище з перспективи часу, а головно за минулих сорок літ, та чітко й виразно підкреслив наглядність наслідків зроблених у минулому помилок не тільки нашими політичними провідниками, але також і провідниками Заходу, які, до речі, вже платять за них високу ціну.

Зворушливі почуття у присутніх викликав сам акт передачі прапора для Станиці. На команду пор. І. Іванкова прапороносці в присутності голови Об'єднання к. Вояків 2-ої Дивізії УНА майора Володимира Гладича, старшин і вояків, членів Об'єднання і численних гостей, посвячений прапор Станиці з врочистістю передали міністрові військових справ Уряду УНР д-рові Романові А. Богатюкові, який, в свою чергу, передав його на руки пор. Г. Мокляка, станичного в Кергонксоні. При цій нагоді д-р Роман А. Богатюк виголосив до зібраних ветеранів промову, у якій відчувався рідно-традиційний зв'язок війська з Державним Центром Української Народної Республіки, який й до сьогодні задержав леґітимність для репрезентування України перед світом.

Завершенням урочистостей було святочне слово голови Управи майора В. Гладича. Він подав надзвичайно цікаву і глибоку аналізу про значення і духово-моральну силу прапора для всього людства і чому прапор є тією магнетною силою, яка спроможна цементувати живі істоти в одну монолітну силу.

Під час обіду, приготовленого і поданого дружинами членів місцевої Станиці, І. Буртик відчитав ряд привітів і побажань, що наспіли від різних установ, організацій, комбатантів та приватних осіб. Багато представників виступали особисто з привітаннями.

Мистецьку частину святкувань заповнив Ансамбль Бандуристів під мистецьким керівництвом Володимира Васькова. Гості з великою насолодою уважно прислуховувалися до мистецького співу Ансамблю і після кожної пісні щиро і тепло нагороджували співаків рясними оплесками, як вияв вдячности й признання.

Потонувши у спогадах про минуле, заслухані в прегарні звуки пісень, що їх співали бандуристи, гості не зауважили, як погідний весняний день добігав до кінця, а їм треба в поворотну далеку дорогу. Наші святкування закінчено відспіванням національного гимну, який проспівали гості разом з ветеранами.

С. Г.

КРАЙОВА ОРГАНІЗАЦІЯ жінок (НОВ) внесла скаргу на забезпеченеві фірми за те, що вони вимагають при виповнюванні формулярів подавали стать. Конкретно, організація заскаржила тепер велику обезпеченеву фірму Мючуал оф Омага на 2 мільйони долярів.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої МАТЕРІ
бл. п.
ЛЮДМИЛИ СЕРДЮК
відправиться
СЛУЖБА БОЖА
22-го серпня 1984 р., о год. 8-ій ранку в церкві св. Трійці у Кергонксоні, Н. Й.

Син — БОГДАН ФАРАОНІВ
з дружиною ОЛЬГОЮ

Замість квітів на могилу, пересилаємо даток на стипендію в Бразилії ім. Людмили Сердюк.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що дня 3-го серпня 1984 р. відійшов у Вічність на 70 р. життя наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідусь

бл. п.
ІВАН БІЛИНСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися **7-го серпня 1984 р. в церкві св. Миколая**, а похоронено Покійного на цвинтарі Кальварія у Чіктоваґа, Н. Й.

Горем прибиті:

дружина — ОСИПА
доньки — ІВАННА О'СУЛІВАН
ЯРОСЛАВА БРАВН
внуки — ДЖЕСІКА-МЕҐАН,
ДЖЕРЕМИ І МИХАЙЛО

У глибокому смутку повідомляємо, що в суботу, 11-го серпня 1984 року, по короткій і важкій недузі на 74-му році трудолюбивого життя, з Волі Всемогучого Бога, відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько й Дідусь

бл. п. Інж.
ДМИТРО ЮРЧИШИН

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулися в понеділок, 13-го серпня 1984 року в українській церкві св. Йосафата в Ню Бритен (New Britain), **а звідти на цвинтар св. Михаїла в Ґлестенбері, Конн.** (Glastonbury, CT.).

Важким горем прибиті:

дружина — ІРИНА
син — БОГДАН ЮРА з дружиною і дітьми
дочка — ЛЕНА ЛАРИСА БАБІЙ з мужем і дітьми
та ближча і дальша Родина в Україні

В ЧЕТВЕР, 16-ГО СЕРПНЯ, на Червоному морі знову наїхав на міну торговельний корабель, тим разом кипрський, який на щастя не був дуже пошкоджений, заявили офіційні речники єгипетського і кипрського урядів. Існує здогад, що держава чи терористичні групи, які займаються тим ділом, тобто „розсіванням" підривних мін на Червоному морі, мусять хіба користуватися підводним човном, бо при наявності кораблів ЗСА, Франції, Великобританії і, очевидно Єгипту, тяжко було б чужому незідентифікованому кораблеві продістатись у Червоне море, через Суезький канал. Єгипетські речники надіються, що з допомогою американської технології їм таки вдасться переловити терористів.

В БЕЛФАСТІ, ІРЛЯНДІЯ, все ще немає спокою і великі демонстрації, з великою участю переважно молоді продовжуються. Молодь, при допомозі наповнених бензиною фляшок, каміння й інших твердих предметів, веде „бій" з поліційними відділами і військовими частинами, які, маючи сумний досвід з минулого, поступають дуже обережно і вживають у боротьбі з демонстрантами тільки водні гармати, пожежні труби, слізний газ і поліційні палиці.

ПРЕЗИДЕНТ ЧІЛЕ Авґусто Піночет, який в наступному році відзначатиме 11-ту річницю своєї влади, заявив, що загроза комунізму в його країні все ще існує, а великі політичні демонстрації, орґанізовані і підтримувані комуністами в кількох минулих тижнях вказують, що ця південноамериканська країна не є ще готова до переходу на повну демократичну систему правління, з допущенням до влади політичних партій. Міністер внутрішніх справ Чіле Серґіо Харпа перевів розмови з лідерами майже всіх політичних партій, крім комуністичної, і на цій підставі Піночет дійшов до висновку про брак підстав до переходу до демократичної системи. Політичні партії, на його думку, не готові ще перебрати на себе повну відповідальність у боротьбі з комунізмом, головним ворогом чілійського й інших народів.

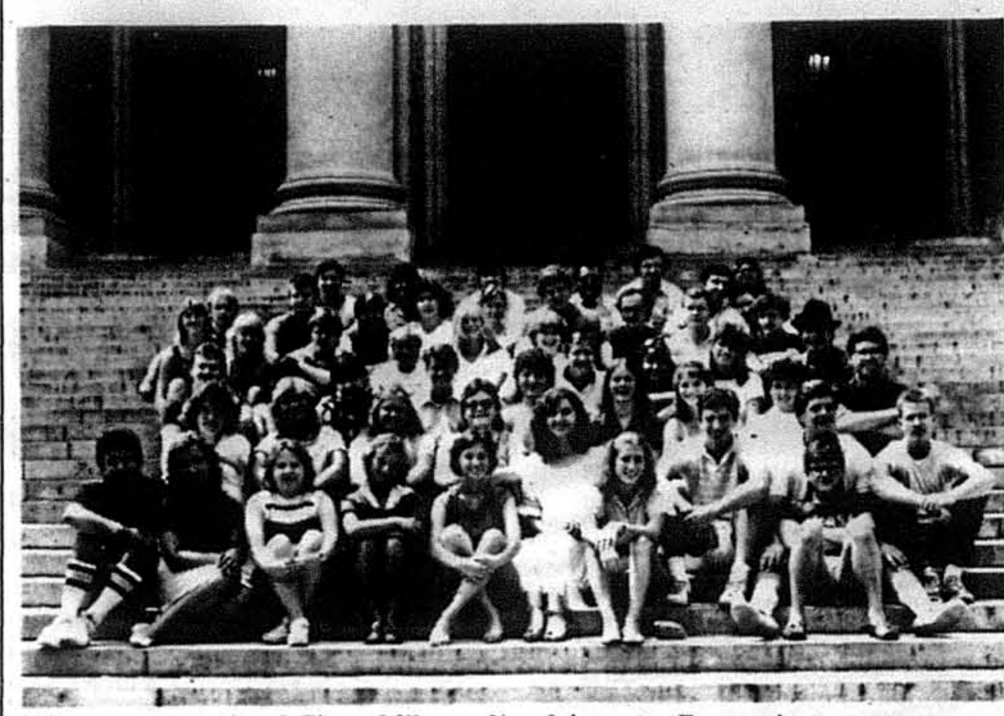
КАРДИНАЛ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ Церкви з Уґанди Еммануель Нсубуґа, який тепер перебуває з візитою в Бостоні, Масс., заявив кореспондентам, що уряд в його країні тримає в концтаборах і в'язницях понад 80,000 уґандців без жадного обвинувачення і засуду. Кардинал Нсубуґа, виступаючи на пресовій конференції підкреслив, що уряд не шанує навіть святинь і під час відправи поліція вривається до церков, арештує і побиває вірних. Запитаний кореспондентами, що він думає про критику Уґанди Урядом ЗСА, уґандський церковний достойник відповів, що президент Мілтон Оботе не є спроможний вдержати порядку в державі, якою керує група військових диктаторів.

ШУКАЧІ МІН — КОРАБЛІ і спеціяльні гелікоптери — розпочали інтенсивні розшуки за мінами на Червоному морі при виїзді торговельних кораблів із Суезького каналу. В цих операціях беруть участь покищо чотири держави: Єгипет, через територію якого йде Суезький канал, З'єднані Стейти Америки, Франція і Великобританія. Закордонні держави вислали своїх спеціялістів і апаратуру, як також гелікоптери, на прохання єгипетського президента Госні Мубарака. Досі було пошкоджено 18 кораблів, в тому числі два совєтські і один польський. Знайдено у прибережних водах каналу три морські міни, але ще досі не вдалось встановити їхнього походження і терористичної групи, яка займається цим ділом.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

Літня Школа в Гарварді

Учасники цьогорічної Літньої Школи Українїстики в Гарварді, перед головною бібліотекою Вайднера. Деякі з них приїхали здалека — з Каліфорнії, Тексасу, Монтани і Фльориди як теж із Канади, щоб взяти участь в курсах української історії, мови й літератури. Їхні двомісячні студії закінчились інтенсивними триденними іспитами. Всіх студентів було 63. Це вже 14-ий раз відбуваються літні курси українїстики, які є частиною програми Гарвардської Літньої Школи.

„Український..."

(Закінчення зі стор. 1)

лася з чоловіком до Бостону, щоб уможливити йому його професійну кар'єру. Довго однак Катря не могла „відложити на полицю" свій улюблений жанр музики і покинути співати те, що справляє її найбільшу радість.

Вона почала шукати за іншими можливостями розвивати свій виїмковий талант і вивчила горляний спосіб співу (т. зв. „белтінґ"). Ним пробує вона передавати деякі із пісеньок що є в її репертуарі, зокрема американські, які вимагають саме такої інакшої техніки співу.

Відбувши дириґентський курс у Торонто, Катря зв'язалася з іншою молодою українською співачкою з таким самим зацікавленням і вони розпочали співати на взір солістів славного ансамблю „Вірйовки".

Збагативши свій репертуар української легкої музики, Катря Оранська-Петик находить можливості виступів перед українською публікою та викликує щире захоплення. Вона збирала рясні оплески, співаючи на бенкеті з приводу Конґресу СФУЖО у Філядельфії, на вечорі в честь Святослава Караванського, а минулого літа виступила вперше на Союзівці зі своїм українським репертуаром пісень при акомпаньяменті Юрія Фурди.

Недавно Катря зв'язалася із танцювальною групою „Волошки" у Філядельфії та разом з цією групою збирає признання і успіхи.

У суботу, 1-го вересня ц.р. в перший день довгого кінця тижня з приводу свята Дня Праці, Катря буде співати при супроводі Ю. Фурди на Союзівці.

Під зоряним небом „Веселки" українська публіка, що збирається особливо численно на ці дні, буде мати нагоду слухати цього „українського соловейка" та захоплюватися чаром її співу, так як захопила вона у своїй короткій гостині редакторів, серед холодних мурів приміщення „Свободи".

Ще про...

(Закінчення зі стор. 2)

про яку мґр Аврамчук у своїм листі згадує, і, як нас інформують, має ще чотири помешкання з однією спальнею до продажі за 50,000 долярів кожне. Нема тут місця, щоб усіх їх перераховувати і описувати, але вони призначені для наших сеньйорів, які мають певну суму заощаджених грошей, щоб їх віднайняти чи купити, а не раз і умеблювати, та втішаються непоганим здоров'ям, щоб вести домашнє господарство, харчуватися, одягатись тощо, без допомоги інших.

Одначе для тих немічних, хворих, бідних і терплячих, які найбільше потребують фізичної допомоги і ніжного, відданого і теплосердечного піклування, відповідного українського притулку в Америці немає.

При цій нагоді хочу подякувати мґрові Миколі Аврамчукові за тепле слово, яке він висловив про тих, які журяться долею і допомагають нашим сеньйорам, зокрема про українських лікарів.

Д-р Ростислав Сочинський
Ню Йорк, Н.Й.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА БАЦ, член УНС Відд. 120-го ім. св. Миколая в Аліквіппі, Па., померла 24-го липня 1984 року на 92-му році життя. Нар. 15-го січня 1892 року в Галичині. Членом УНС стала 1925 року. Залишила в смутку синів Володимира і Івана, дочок Анну, Марію, Ольгу і Розу. Похорон відбувся 27-го липня 1984 року на цвинтарі Мт. Олівет в Аліквіппі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

АННА МЕДВІДЬ, член УНС Відд. 292-го в Дітройті, Миш., померла 16-го липня 1984 року на 86-му році життя. Нар. 8-го червня 1898 року в Україні. Залишила в смутку сина Миколу. Похорон відбувся 19-го липня 1984 року на цвинтарі св. Гробу в Савтфілді. Миш.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ІВАН КОСТИК, член УНС Відд. 367-го в Рочестері, Н.Й., помер 8-го листопада на 59-му році життя. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Христину, брата Петра в Краю і кузина. Похорон відбувся 11-го листопада на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Попович, секр.

ВОЛОДИМИР КАРПЯК, член УНС Відд. 328-го Т-ва Просвіта в Клівленді, Огайо, помер 17-го червня 1984 року на 71-му році життя. Нар. 1913 року в Україні. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Катерину та доньку Марію з чоловіком Орестом Небеш. Похорон відбувся 21-го червня 1984 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Ковч, секр.

ІВАН КРАВЕЦЬ, член УНС Відд. 274-го Братства свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо. Помер 28-го червня 1984 року на 68-му році життя. Нар. 18-го листопада 1917 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Анну, синів Роберта й Івана. Похорон відбувся 30-го червня 1984 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Олена Сенедяк, секр.

ПЕТРО МЕССИК, член УНС Відд. 342-го в Картереті, Н. Дж., помер 13-го липня 1984 року на 77-му році життя. Нар. 12-го липня 1907 року в місті Ню Йорку. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Олену. Тіло віддали медичному департаментові університету в Полудневій Алябамі.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.